మరో ఆకలి కథ

ఎ.యం. అయోధ్యారెడ్డి

లింగరాజు నడుస్తున్నాడు—

ఒంట్లో చెప్పలేనంత నీరసంగా వుంది.

కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. పొద్దంతా అరిగిన చోటే తిరిగాడు.

ఒక గమ్యం లేదు. ఒక ప్రయోజన మంటూ కూడా లేదు ఎనాసరే! లింగరాజు నడుస్తున్నాడు—

బాగా ఆకలిగా వుంది. కడుపులో ప్రేవులు ఉంగ చుట్టుకు పోతున్నాయ్.

అడుక్కు తినలేడు. తన స్థితి ... సంఘంలో పాతుకు పోయిన నాగరికతని ... చదువు రూపంలో ఒంట బట్టించుకున్న అతని మనసూ అందుకు అంగీకరించటం లేదు.

కడుపులో ఆకలి మాత్రం రాక్షసిలాగా అరుస్తోంది. పగ రేగిన క్రూర జంతువు లాగా ప్రాణాణ్ణి చీల్చేస్తోంది. దాని ఆగడాణ్ణి... అణచలేక పోతున్నాడతను.

ఒకవేపు ఆకలి...! మరోవేపు అడుక్కు తినాలంటే ఆత్మాభిమానం... !!

లింగరాజు అల్లాగే కాళ్ళీడుస్తూ ముందుకి నడుస్తున్నాడు.

అతని కాళ్ళకి; అప్పుడెప్పుడో కాలేజీలో చదువుకొనే రోజుల్లో, తన ఆడంబరపు జీవితానికి తండ్రిని సమిధగా వాడుకొన్నప్పుడు... కొనుక్కొన్న చెప్పులున్నాయి.

అవి ఎప్పుడో అరిగి పోయాయి. మీది తోళ్ళు మటుకు గతంలో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పేమూ ఖరీదైనవిగానే చెప్పకో బడినా మన్నట్టు సూచిస్తున్నాయి.

అతని ఎడమ భుజానికి సంచి వొకటి వేళాడుతోంది. సంచి పాతదే... చిరుగులు మాత్రం కొత్తవి.

పాంటూ, షర్టూ వేసుకొన్నాడు.

పాంటు పొట్టి, షర్టూ మరీ పొట్టిగా!

పాంటూ... షర్టూ .. రెండూ కూడా . వర్తమాన టైలరింగ్ ఫాషన్స్ యొక్క వేగాన్ని అందుకోలేక చాలా వెనబడి పోయి నట్టుగా వెలవెల బోతున్నాయ్.

లింగరాజు నిరుద్యోగి అలా అని ఆలస చెప్పకోవాల్సి.. వన్లేదు అరిగిపోయిన చెప్పులు... చిరిగిపోయిన సంచీ... ఇంకా పడలలు విప్పటం .. పెట్టటం అదేపనిగా చెయ్యటంవల్ల అంతిప టంలా కొచ్చేసి అతని డాక్యుమెంట్లూ...!

ఉద్యోగం వేటలో తిరుగుతూ...ఎండలో పడిన శ్రమకి... శరీరం చెమట రూపంలో ఏడిస్తే— వోదారుస్తున్నట్టుగా వొంటికి అంటుకుపోయి జిడ్డోడుతున్న బట్టలూ...

ఇవన్నీ లింగరాజుని నిరుద్యోగిగా చాటు తాయి.

ఆకలి...!కడుపులో ప్రేవుల్ని రంపంతో ముక్కలుగా కోస్తున్నట్టు...!

బాధ...! ఆకలి బాధ. ఎవ్వరోతోనూ చెప్పకోలేనిది...! ఘోరుమనిఏడవనూ లేనిది.

'ఒక్క అర్థరూపాయుంటే,..! కనీసం టిఫిన్ చేసెయ్యొచ్చు...! ఆశగా అను కున్నాడు లింగరాజు.

కాని... ఎక్కణ్ణుంచొస్తుంది. అర్థ రూపాయి...? పోనీ... ఎవర్నయినా చేబదు లడిగితే...?? దొరుకుతాయా...? ఏమో .!

భగీరథ ప్రయత్నం చేస్తే దొరికేనేమో కాని, లింగరాజుకి కనీసం పరిచయస్తులని

అప్పు అడిగే అర్హతలేదు. మొహమాటంతో తన్నుకు చస్తాడు

ఊరంతా తిరిగి కాళ్ళీడ్చుకొంటూ... రైల్వేస్టేషన్ కొచ్చాడు.

అక్కడ మనుషుల హడావిడి... పరిచయస్థులు ఒకరితో నొకరు అలా నిలబడి నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ కబుర్లు చెప్పుకొంటుంటే— ప్రపంచంలో తనకితప్ప ఆకలి దప్పులు మరెవ్వరికీ నిర్దేశింప బడలేదేమో నన్పించింది లింగరాజుకి.

కాని పక్కనే మెట్లముందు కూర్చొని అడుక్కొంటున్న ముష్టివాళ్ళను చూస్తుంటే...తన ఊహ తప్పేమో నను కొన్నాడు.

వాళ్ళంతా వికృతంగా వున్నారు. కొందరి మొహాలు ... మరీ వికృతంగా ...! కర్మ సిద్ధాంతానికి వొదిలెయ్యబడిన వ్యాధుల్తో... నేస్తంచేస్తూ ... అటు విధిచేత ఇటు సంఘం చేతా పరిహసించబడ్డ వ్యక్తులు వాళ్ళు... !

నల్లగా వున్నారు జంతువులకన్నా ... హీనంగా వున్నారు. అంతా చుట్టూ కూర్చొని... అసహ్యానికి నిర్వచనంలా వున్నారు.

కొన్ని దయా హృదయాలనుండి జాలు వారిన సానుభూతికి చిహ్నంగా ... వాళ్ళ ముందు చిల్లర...!!

ఆ పదిమంది ముందున్న చిల్లరంతా కలిపినా... ఏ ఒక్కడి కడుపుకి చాలినంత తిండి లభ్యం కాదన్న నిజం... లింగరాజుకు తట్టింది.

అతను నిట్టూర్చి యింకొంచెం ముందుకి పోయాడు. ప్లాట్‌ఫారం చివరికంటా నడిచి పోయి, రైలువొచ్చే దిశగా చూశాడు. అతనికి రైలు ఎటువైపు నుంచొస్తుందో ... చప్పుడు గ్రహింపుకి రాలేదు. కొందరు ప్రయాణీకులు తలల్ని బాగా వొంచి... ఓ వైపు పట్టాలదిశగా చూట్టాప్పుబట్టి, బండి అటు[illegible]స్తుందని నిర్ధారణ గావించు కొన్నాడు.

ప్లాట్‌ఫారంకు కొంచెం వెనక్కొచ్చి, అందర్నీ చూసాడు. అందరి మొహాల్లోనూ ప్ర[illegible] [illegible] ఉత్సాహముంది [illegible] [illegible] ప్రయాణనీలో [illegible] [illegible] రిజర్వ్ చేసుకొ [illegible] [illegible]మెంట్ వుంది.

కాని లింగరాజులో ఇవేవీ లేవు. రైల్లో అతనికి రాబోయే వాళ్లెవ్వరూ లేరు. ఇన్నేళ్ళుగా శ్రమపడి చదివి సంపాదించుకొన్న సర్టిఫికెట్లు అతన్నెందుకూ పనికిరానివాడిగా చాటి చెప్పటం చూసి ... కాస్తో కూస్తో బంధుత్వమున్న వాళ్ళంతా లింగరాజును చీదరించుకొన్నారు.

ర్యాన్నాను లింగరాజు దగ్గిర టీ డబ్బులు కూడా లేకుండా పోవటం అతని స్నేహితు లనుకొన్న వార్ని దూరం చేసింది.

"పోనీ...రైలెక్కితే...!" అనుకొన్నాడు. ఆ వెనుకనే— "ఎక్కడికి వెళ్లటం ?" — అని కూడా అనుకొన్నాడు.

తనకు గమ్యం లేదు. రైలెక్కితే దిగాల్సిన స్టేషనంటూ... తన మనసు డిక్షనరీలో లేదు.

మరి ఎందుకుట... ఎక్కటం... ?

రైలొచ్చి ఆగింది—

అంతే! ఆగటమే అది చేసిన నేరం లాగుంది. ప్రయాణీకులు ఒక్క ఉదుటున విరుచుకు పడ్డారు దానిమీద.

రైలుకి చీదరగా వుంది ! కంపరంగా

"కవితా కిరణాలు"

— 'వేమకోటి'

కవిత రాస్తున్నావా ? కవీ !?
శోకచ్ఛాయలు తాకని నిశీధిలో
రచించు ?! ఆర్ద్రంగా !!
చిన్న గేయమైనా సరే
కరుణాత్మకంగా సృష్టించు
చిలుంపట్టిన ఆకలి చీకటిని
ఛేదించలేక మా సాహసాలు
స్వార్థ ప్రవాహాన్ని అరికట్టలేక
మానవత్వపు ఆనకట్టలు కూలిపోకున్నాయ్ !
నిజాయితీగా జీవించాలనుకొన్న మాకు
నిండు గుండెలు కరువౌతున్నాయ్!
కాంతి కిరణాన్ని కోరుకున్న మాకు
కన్నీటి దీపాలే యెదురౌతున్నయ్
ఓడిపోయిన వీరుపులం కాక
గెలిచిన వీరాధి వీరులం కాక
మధ్యే మార్గంలో స్థాణువై వున్నాం
మా అంతరాంతర నాళాల్లో
నీ కవితా పుంజాల్ని ప్రసరించు
నిద్రాణమైన చైతన్యాన్ని జాగృతం చేయి
మనసారా కవిత రాయి......... ..

వుంది. ఐనా తప్పదు కనుక వోర్చుకొంది. అందరూ ఎక్కారు. ఓ పెట్టెలో తనూ ఎక్కాడు లింగరాజు.

ఎక్కేటప్పుడు— "ఎక్కడికి ప్రయాణం..." అనుకొన్నాడు.

"నా ఇష్టం" అని జవాబు చెప్పు కొన్నాడు తనకి తానే.

"టిక్కెట్టుందా ?" అని ప్రశ్న వేసిన అంతరాత్మను— 'అడగటానికి నువ్వెవరు?" అని చివాట్లేసి ... వెళ్లి లోపల కూర్చొన్నాడు.

అతనికి హాయిగా వుంది.

వీాదు మిక్కిలి సంతోషంగా కూడా వుంది.

'తను ప్రయాణం చేస్తున్నాడు—'

కడుపులో ప్రేవులు ఆకలితో 'గుర్రు' మని గొడవ పెడుతుంటే— వాటి అరుపుల్ని ఖాతరు చెయ్యొద్దను కొన్నాడు.

లింగరాజుకి తను కొంచెం ఉత్సాహంగా వుండాలనిపించింది. 'అందర్లాగా తనూ ప్రయాణం చేస్తున్నాడు—'

తను కూర్చున్న సీటునీ, కిటికీనీ, కిటికీ లోంచి బయట కన్పించిన దృశ్యాలనీ ఆప్యాయంగా చూశాడు.

లింగరాజు కళ్లకి బయట కనిపించిన దృశ్యాలలో అవతల లైనుమీద ఆగినగూడ్సు బండొకటి...

అతను కాస్త నిదానించి చూసాడు— బండి చక్రాలనూ... పట్టాలనే అంటి పెట్టుకొనున్న వాటి వైనాన్నీ...!

కొంచెం కష్టపడుంటే... ఇదివర కెవ్వరూ కనుక్కొనుండకపోతె తనురైళ్లను కనిపెట్టగలిగుండే వాడేమో... అని యోచిస్తున్నాడు.

ఆ వెనకాలే తన యోచనకి తానే నవ్వు కొన్నాడు లింగరాజు! తన వెధవ దియ్యో బుర్రకి తోడు రైళ్లను కనుక్కొనే పాటి విజ్ఞానమా ??

"ఏం భాయీ! ఎక్కడిదాకా?"— పక్కనే ఎవరో అడిగారు. లింగరాజు నుద్దే శించి

"ఏమో! తెలియదు—" లింగరాజు పర ధ్యానంగా జవాబిచ్చాడు.

"అరె! మీరు దిగేది ఎక్కడని అడుగు తున్నాను భాయీ!!"

లింగరాజు ఇటు తిరిగాడు. పక్కతణ్ణి

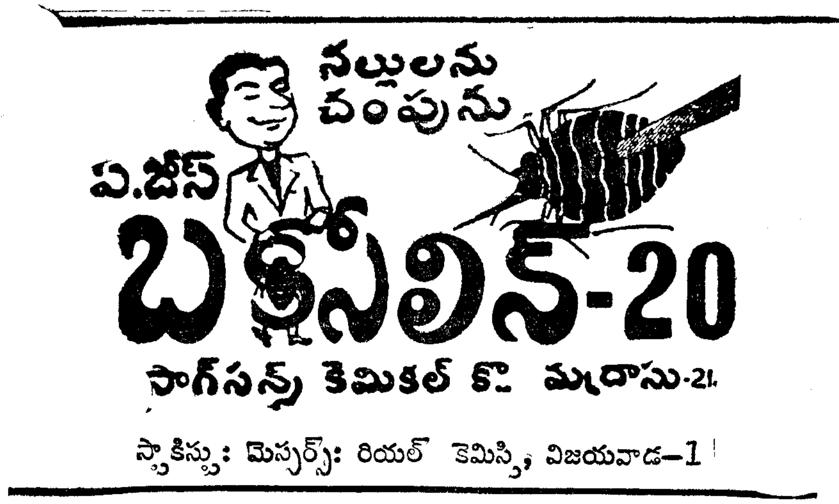

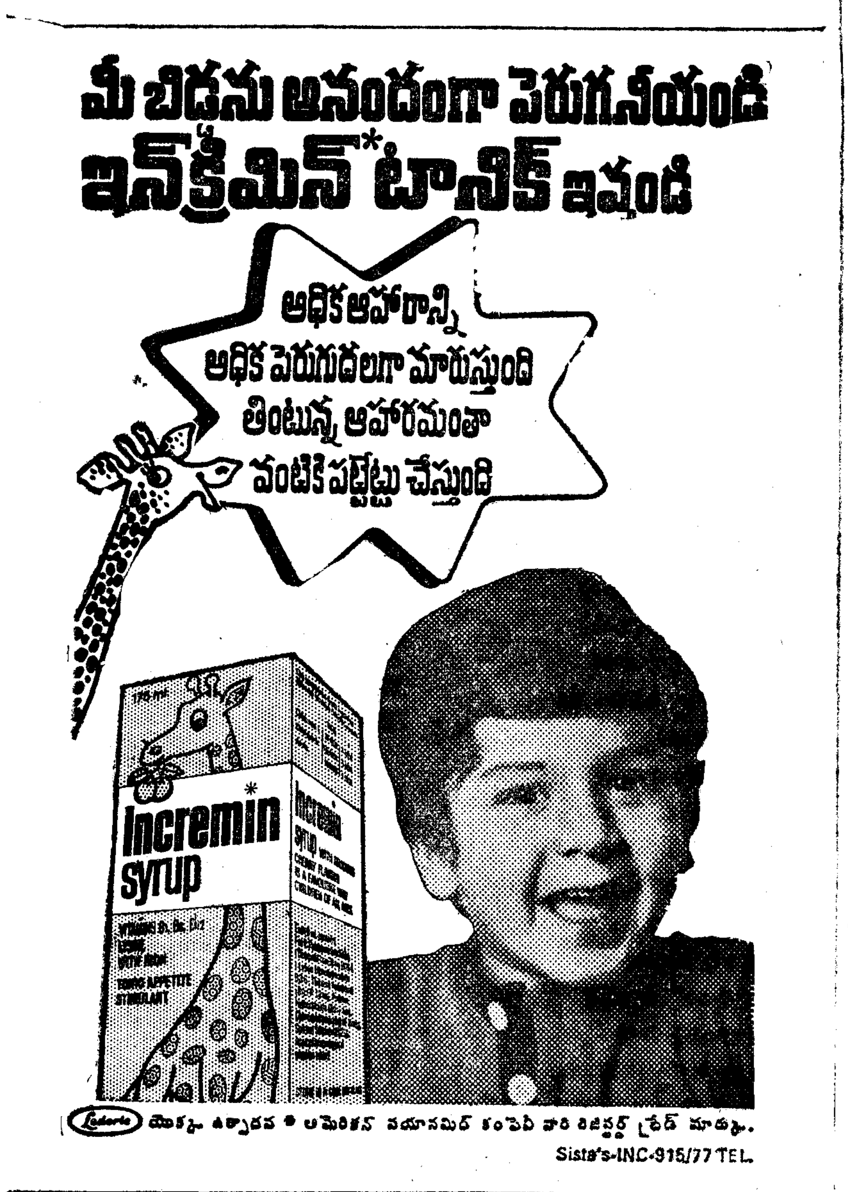

మరో ఆకలికథ

చీదరగా చూసాడు– 'తను ఎక్కడ దిగితే ఈయన కెందుకు?'

ఆ వ్యక్తి తన్ను– "నీకు ఆకలవుతోందా?" అనడక్కుండా– "ఎక్కడ దిగుతారు!?" అని ప్రశ్నించటం కోపం తెప్పించింది లింగరాజుకి.

"నా ఇష్టమున్న చోట దిగుతాను. మీరు అడగాల్సిన పన్లేదు–" అన్నాడు కరుకుగా.

అతను వింతగా చూసాడు. ఆ చూపులో "రైల్లో పిచ్చోళ్లు కూడా ప్రయాణం చేస్తుంటారు సుమా!"

–అన్న భావముంది.

ఆ వ్యక్తి ఇంక అక్కడ కూర్చోకుండా ముందుకు వెళ్లిపోయాడు.

కసిగా... నవ్వుకొన్నాడు లింగరాజు.

రైలు స్పీడుగా దూసుకు పోతోంది– లింగరాజు ప్రయాణం చేస్తున్నాడు.

ఓ పదేళ్లకుర్రాడు ఉన్నట్టుండి పెట్టెలోకొచ్చాడు. వాడికి కళ్ళు లేవు. కుడి చేతిలో కర్ర ఎడం చేతిలో చిన్న అల్యూమినియం గిన్నె... !

తనకు కళ్ళు లేవన్న లోపం ఆధారంగా అడుక్కొంటె లాభం లేదని వాడెప్పుడు భావించుకొన్నాడో తెలీదు కాని... ఇప్పుడు మాత్రం వాడో పాటందు కొన్నాడు.

'ప్రియతమా! నా మది విన్నపిలిచింది గానమై... వేణు గానమై... !!

వాడి గొంతు బాగాలేదు. పాడటం బాగా లేదు. వాడు బాగా లేడు. వాడి గుడ్డికళ్ళు బాగాలేవు. అడుక్కునే సన్నివేశంలో, ప్రేమ గీతం పాడుతున్నాడు. వాడికేం తెల్సు... ? వాడికి తెలియదు.

ఆ కుర్రాడి పాట అయిపోయింది. మొదటి చరణం పాడేడు. చివరిది పాడేడు. మధ్యలో యింకేదో పాట చరణాలు పాడేడు.

లింగరాజుకి నవ్వొచ్చింది– కడుపులో ఆకలి బాధ! కత్తితో కోస్తున్నట్టుగా! ఏదో ఆసిడ్ తాగేసినట్టుగా!!

అతను నవ్వలేక పోయాడు. గుడ్డి కుర్రాడు మరో పాట అందుకొన్నాడు.

'మై తెరే ప్యార్ పె ఆయాహూం...కుచ్ కర్ కే జావుంగా... ...!'

వెధవకు హిందీ పాటలు కూడా వచ్చులా

వుంది. కొద్ది కొద్దిగా వాడి అల్యూమినియం పాత్ర, చిల్లర చేర్చుకొంటూంది.

"సార్ ! రెండు కళ్ళు పోయాయిసార్ ! ఒక్క ఐదు పైసలిప్పించండి సార్..."

లింగరాజు దగ్గిరగా వొచ్చి... గిన్నెను ముందుకి చాపాడు గుడ్డి కుర్రాడు.

లింగరాజు వాడికేసి చూసాడు. తలతిప్పి చుట్టూ చూసాడు. ఆ కంపార్టుమెంట్లో ఎవ్వరూ లేరు తను తప్ప.

కుర్రాడి గిన్నెలో చిల్లర !

లింగరాజు కడుపులో ఆకలి !

ఆలోచించాడు లింగరాజు' ఆ కుర్రాణ్ణి ఎక్కడో చూసినట్టనిపించింది. కాని ... ఎక్కడో సరిగా గుర్తుకు రాలా...!

లింగరాజులో ఆకలి ప్రేవులు దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా ఆర్తనాదం చేస్తున్నాయ్. ఆత్మారాముడు ఏనుగుల మందలా దారుణంగా కమ్మేస్తున్నాడు.

జేబులో చెయి పెట్టాడు లింగరాజు. చాలా రోజులుగా పాంటు జేబులో చిక్కుబడి పోయిన ఐదుపైసల నాణెం తీసాడు బయటకు

నాణెం కుర్రాడి- గిన్నెలో టప్న పడింది. "ఒరేయ్ ! గిన్నెలో పావలా వేసాను పదిహేను పైసలు తిరిగి తీసుకొంటున్నా... !"

-లింగరాజు చెయ్యి పావలా బిళ్ళతో గిన్నెలోంచి వెనుదిరిగి వొచ్చింది.

"మంచిది సార్ ! దేముడు మిమ్మల్ని సల్లగా సూత్తాడు-" పది పైసలు వేసిన బాబుకి మనస్ఫూర్తిగా కృతజ్ఞత లంద జేస్తున్న దగాపడిన అంధత్వం... !

'నా మది నిన్ను పిలిచింది గానమై...' పాడుకొంటూ వాడు వెళ్లిపోయాడు.

లింగరాజు బాధపడ్డాడు. తన్ను తాను తిట్టుకొన్నాడు- కుర్రాణ్ణి వెనక్కి పిలవా లనుకొన్నాడు.

చేతిలో డబ్బులు కిటికీలోంచి బయట పారేద్దామనుకొన్నాడు. కాని ఏదీ చెయ్యలేక పోయాడు.

రైలు ఆగింది—

లింగరాజు బయటకు చూశాడు. ప్లాట్ ఫారంమీద గుడ్డి కుర్రాడు ముందుకి వెళుతూ అడుక్కొంటున్నాడు.

వాడు పాడుతున్నాడు ! అది విషాద గీతం!! ఆ గీతం! అవును ఆ గీతమే... ఇదే కుర్రాడు పాడగా విన్నాడు. ఎప్పుడు!? ఎక్కడ??

లింగరాజులో విషాదం. చేతిలోవున్న ఏభై పైసల్ని దీనంగా చూసాడు. అతన్లో ఆకలికి తోడు ... కడుపులో చెప్పలేనంత పశ్చాత్తాపం! !

అకస్మాత్తుగా అతనికి గుర్తుకువచ్చింది.

* * *

రెండేళ్ళ క్రితం--

తను స్టేషన్లో వున్నప్పుడు— స్నేహితుల్తో కులాసాగా బాతాకానీ వేస్తూ... స్టేషన్లో బుక్స్టాల్ ముందు నిల్చున్నాడు. నవ్వులు, కబుర్లు, కేరింతలమధ్య.

అప్పుడు తనలో ఆకలిలేదు. ఆవేదన లేదు. బ్రతుకుమీద తీపుంది. జీవితంమీద ఆశలున్నాయి —

ఇంటినుంచి నాన్న ఎన్ని ఇబ్బందులు పడ్డైనాసరే...! క్రమం తప్పకుండా మనీ యార్డర్ పంపేవాడు.

ఆ రోజుకూడా అంతే జరిగింది. నాన్న మనీయార్డర్ పంపాడు. ఆ డబ్బుకోసం... ఇంట్లో పాలిచ్చే తెల్లావును అమ్మేసినట్టు రాసాడు.

తనకు చెప్పలేనంత బాధ కల్గింది. ఆ డబ్బును చాలా పొదుపుగా వాడాలను కొన్నాడు.

కాని లాభం లేకపోయింది. స్నేహితుల బలవంతానికి తలవొగ్గి... బయటకు నడవక తప్పలేదు.

అదిగో అప్పుడే తామంతా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ స్టేషన్లో నిల్చునుండగా ... ఇదే గుడ్డి కుర్రాడు చేతిలో గిన్నెతో విషాద గీతం పాడుతూ నిలబడ్డాడు మా ముందు. వాడి విషాదానికి అంతా నవ్వుకొన్నారు.

నేనూ నవ్వాను. కాని ... నాకప్పుడు జీవితంలో దగాపడి దెబ్బతినడానికి వయసుతో నిమిత్తం లేదన్న సత్యం తెలీదు.

స్నేహితులంతా ఒకర్నొకరు చూపించుకొంటున్నారు తప్పితే—ఎవ్వరూ కానీకూడా వెయ్యటంలేదు వాడికి.

చివరకు అంతా కల్సి తన్ను ముందుకి నెట్టారు. ఆ కుర్రాడు గిన్నెను తనకేసి చూపుతూ— "సార్ ! రెండు కళ్ళూ పోయాయి సార్ ! దిక్కులేనోణ్ణి. ఐదు పైసలిప్పించండి సార్..." అని దీనంగా యాచించేడు.

స్నేహితుల ఉబ్బింపులు...పొగడ్తలు...!! ఎదురుగా కొంచెం దూరంలో ఇదంతా చూస్తూ ... నవ్వుతూ నిల్చున్న వీరచీర అమ్మాయి ...!!

నా దయాగుణం, ధీరగుణం ఘనంగా చాటుకోవాలనుకొన్నాను. నా చెయ్యి జేబులో కెళ్లింది. రెండు రూపాయల నోటు... బయటకు—!

గిన్నెలో చప్పుడు కాకపోవటంతో...వాడు అట్లాగే నిలబడున్నాడు.

"రేయ్ ! ఇంకెందుకురా ... నిల బడ్డావ్?"— తను స్టైలిష్గా...

"సార్! ఒక్క ఐదు పైసలిప్పించండి సార్"

"ఈడియట్! మా వాడంటే ఏమిటను కొన్నావ్ ? ఐదు పైసలు కాదు. రెండ్రూ

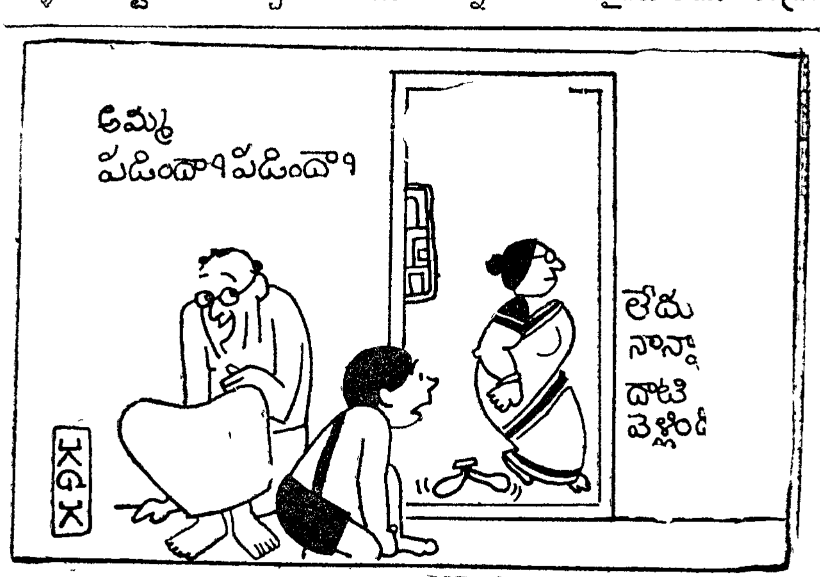

మూలశంకకు
త్వరగా
నమ్మకమైన
హెడన్‌సా
విరేపనముతో
చికిత్సను పొందండి
– శస్త్రచికిత్స
అవసరములేదు!

ఉగాది కేలండర్‌లు
1978 April — 1979 March
చక్కని ఉగాది కానుకలు

టేబుల్‌పైన పెట్టుకోడానికి, గోడకు తగిలించుకోడానికికూడా పనరైన కొత్తరకం కేలండర్‌లు.

1. "భక్తిరంజని" రు. 5.00
(6 పేజీలు—6 చిత్రాలు పేజీకి 2 నెలలు)
2. "వసంత విహారి" రు. 7.50
(12 పేజీలు—12 చిత్రాలు: నెలకొక పేజీ)

ఏ కేలండర్‌కావాలో ఉదహరిస్తూ దాని ఖరీదును మనియార్డర్‌ద్వారాగాని, పోస్టల్ ఆర్డర్‌ద్వారాగాని పంపితే, రికార్డెడ్ డెలివరీపోస్టులో పంపగలము. రిజిస్టర్ పోస్టులో పంపగోరువారు అదనంగా రు. 1 50 పంపించితీరాలి.

Cards Crafts Classics

13/1, General Patters Road
Post Box No 2421
MADRAS-600 002, INDIA
Grams "CARDCRAFTS"
Phones 812208 & 83792

మరో ఆకలికథ

పాయలు వేసాడు. రెండ్రూపాయలు...!"— తన స్నేహితుడు గొంతు హెచ్చించి గట్టిగా

"అట్లాగా బాబగా! రెండ్రూపాయలా" గిన్నెలో చెయిపెట్టి తడిమాడు వాడు. చేతికి నోటు తగిలింది. వాడి గుడ్డి కంటి రెప్పలు సంభ్రమంగా కొట్టుకున్నాయ్.

"సార్! మీరు చాలా మంచివారు సార్. దేవుడు మిమ్మల్ని సల్లగా చూస్తాడు సార్" వాడు ముందుకు నడుస్తూ తిరిగి మళ్లీ అదే విషాద గీతాన్నందు కొన్నాడు.

"ఒరేయ్ ఇట్రారారా!" తను వెనక్కి పిల్చాడు వాణ్ణి. "ఆ వెధవ పాట పాడతా వేంట్రా? మంచి పాట పాడవోయ్ సంతోషంగా."

గుడ్డి కుర్రాడిలో ఉత్సాహం పొంగింది.

"రేయ్! మంచి ప్రేమగీతం పాడరా!" తన మిత్రుడొకరు గొంతు హెచ్చించి హుషారుగా పాడుతూ వాడు...!

తామందరూ నవ్వుతూ స్టైలిష్‌గా పోజులు జారవిడుస్తూ! అంతర్గతంగా నాలో అప్పుడే ఏదో తపన.

'గాడ్! రెండ్రూపాయలు! నాటేజోక్ అనవసరంగా ఫ్రెండ్స్ మాటలకి పొంగిపోయి దానం చేసాడు.

పొదుపుగా ఖర్చుచేస్తే రెండ్రూపాయలు వారం రోజుల పాటు వచ్చుండేవి.

తనకి తండ్రి దీనమైన ముఖం కళ్ళలో మెదిలింది. తెల్లావు కళ్లలో మెదిలింది. రెండ్రూపాయల నోటు మెదిలింది.

బాధగా ఆరాటంగా ఆ కుర్రాడికి నోటు దానం చేసినందుకి చాలాసేపు మధన పడ్డాడు.

ఇదిగో ఇప్పుడు కూడా అదే మధన అదే తపన!!

అప్పుడు ఫ్రెండ్స్ ఫోర్స్‌కి ఉబ్బిపోయి రెండ్రూపాయలు దానం చేస్తే ఇప్పుడు ఆకలి బాధ భరించలేక ముష్టివాడి సంపాదన కాజేశాడు.

కాని సంతృప్తిపడటుకు లేదు వాడు... ఆ గుడ్డాడు ఎంతో ఓపిగ్గా సంపాదించిన డబ్బు...!! ఎంత అవినీతి?

ఆ నాడు, అంత డబ్బు దానం చేసానే అనే దుగ్ధ ఈ రోజు అయ్యో ముష్టివాడి డబ్బు దొంగిలించానే అనే బాధ!

ఈ రెండు బాధలూ ఒకేలా అన్పించాయతనికి లింగరాజు ఆలోచనల్ని ఆపుచేస్తూ రైలు ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగింది.

మధ్యనిషేధ ప్రచార చిత్రానికి లక్ష రూపాయలు

తమిళనాడు రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ప్రకటించిన పథకం ప్రకారం ప్రతి సంవత్సరం ఉన్నత ప్రమాణాలు గల ఐదు చిత్రాలకు ఒకొక్కదానికి లక్ష రూపాయల బహుమతి లభిస్తుంది.

ఒక సందేశంగాని, విద్యా సంబంధమైన విలువలు, మద్యం వలన కలిగే దుష్ఫలితాలు, కృషికి గౌరవం, అంటరానితనాన్ని రూపుమాపటం, సామాజిక సంస్కరణ, ఆర్థికన్యాయం కులతత్వం మొదలైనవి ప్రధానంగా సందేశాత్మకంగావున్న కొన్ని చిత్రాలని ఎన్నిక చేస్తారు. చిత్రం చిన్నదిగాను, తక్కువ ఖర్చుతోను తమిళనాడులో నిర్మించినదై యుండాలి.

ఈ పథకం ఏప్రిల్ 1,1976 తరువాత నిర్మించిన చిత్రాలకు వర్తిస్తుంది. చిత్రం35 మి మీ లో 4,000 మీటర్లలోపు నిడివిలో వుండాలి.